

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w Gliwicach

sprawy T. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 6 lipca 2015 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury, poczynając od 20 maja 2015 r.,
- zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt. VIII U 1273/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu T. O. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), ponieważ nie udowodnił on 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, a jedynie 8 lat, 5 miesięcy i 28 dni. Organ nie zaliczył jako pracy w warunkach szczególnych następujących okresów pracy odwołującego: w Zakładzie (...) w G. od 21 lutego 1977r. do 30 czerwca 1981r., w Zakładzie (...) w K. od 1 lipca 1981r. do 17 maja 1987r. oraz w (...) SA w K. w okresie od 19 maja 1987r. do 2 lipca 1990r., bowiem odwołujący nie przedłożył za powyższe okresy świadectw pracy w warunkach szczególnych, zaś w przedłożonych świadectwach pracodawcy nie odnotowali pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że w spornych okresach wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w warunkach szczególnych jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony ukończył 60 rok życia w dniu (...), nie jest członkiem OFE, na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się ponad 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

W latach 1977-1981 odwołujący był zatrudniony w Zakładzie (...) w G. w wydziale transportu samochodowego na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony. Wydział ten zatrudniał głównie kierowców oraz mechaników. Kierowcy prowadzili samochody marki S., JELCZ, KAMAZ, którymi przywozili na teren zakładu surowce, a także transportowali do hurtowni produkty gotowe. Kierowcy pracowali w systemie jednozmianowym, każdy miał przydzielony samochód ciężarowy. Kierowcy trudnili się transportem surowców oraz towarów przez całe dniówki. W roku 1981 odwołujący został przeniesiony do Zakładu (...) w K., gdyż tam również znajdowała się baza transportowa. Odwołujący pracował tam do roku 1987, wykonywał tę samą pracę kierowcy samochodu ciężarowego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Kolejno, w latach 1987-1990 odwołujący był zatrudniony w (...) Spółce (...) w K. na powierzchni jako pracownik działu transportu. Do zadań ubezpieczonego należał transport ciężkich maszyn i urządzeń górniczych samochodem ciężarowym o ładowności powyżej 3,5 tony.

Przez wszystkie ww. okresy pracy odwołujący wykonywał tę samą pracę kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie był delegowany do żadnych innych prac.

Przedłożone w sprawie świadectwa pracy z dnia 17 grudnia 1999r., z dnia 3 stycznia 2001r. oraz z 26 stycznia 2001r. określają stanowisko pracy odwołującego jako „kierowca samochodu ciężarowego” oraz „kierowca”, jednak brak wzmianki o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych.

Powyższy stan faktyczny ustalił Sąd na podstawie: zeznań świadków C. D., J. M., Z. M., E. F. oraz przesłuchania ubezpieczonego (nagranie rozprawy z dnia 8 czerwca 2016r., min.8.29 i n.), akt osobowych J. M., C. D. oraz ubezpieczonego.

Odnosnie rodzaju rzeczywiście wykonywanej pracy przez ubezpieczonego Sąd dał wiarę zeznaniom słuchanych w sprawie świadków oraz ubezpieczonego, gdyż były one rzeczowe, szczegółowe, logiczne, zasadniczo zgodne ze sobą. Świadkowie pracowali razem z ubezpieczonym w spornym okresie jego zatrudnienia lub pełnili funkcję przełożonych odwołującego i stąd niewątpliwie posiadają szczegółową wiedzę na temat miejsca i charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Nadto zeznania te znajdują potwierdzenie w powołanej w sprawie dokumentacji, zwłaszcza w dokumentacji zawartej w aktach osobowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.] prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku, który:

- ukończył 60 lat,
- udokumentował do dnia 31.12.1998 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych,

w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),

- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

Okoliczność sporna w rozpoznawanej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W wykazie A, dziale VIII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymieniono „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony w okresach spornych w niniejszej sprawie, tj. od 21 lutego 1977r. do 30 czerwca 1981r., od 1 lipca 1981r. do 17 maja 1987r. oraz od 19 maja 1987r. do 2 lipca 1990r., czyli ponad 13 lat - pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony. Odwołujący nie był delegowany do prac innego rodzaju. Okoliczność tę potwierdzają zeznania świadków, ubezpieczonego, jak i dokumentacja osobowa.

Bez znaczenia pozostaje, że w wystawionych przez pracodawców świadectwach pracy brak wzmianki o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych. Fakt wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres przynajmniej 15 lat został bowiem wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe występujące w postępowaniu przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2006 r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

W konsekwencji, po doliczeniu wykazanego w toku postępowania stażu szczególnego w wymiarze ponad 13 lat, do już uwzględnionego przez organ rentowy w wymiarze 8 lat, 5 miesięcy i 28 dni, ubezpieczony legitymuje się 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, a zatem spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia (...), tj. od dnia osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego 60 lat (zgodnie z art.100 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust 2 i § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Grażyna Łazowska